

ΕΤΟΣ Β'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘΜ. 53

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΚΟΥ ΛΕΠΤ. 10

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΚΟΥ ΛΕΠΤ. 10

Τιμή συνδρομῆς διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δραχ. 12, προπληρωτέα καθ' ἑξαμηνίαν, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φράγ. 20 προπληρωτέα κατ' ἔτος·
Διευθύνουσι τῆς ἐφημερίδος κτίτωσαν τῆς οἰκίας Α. ΜΕΛΛΑ, πλησίον τοῦ Τεχνοδραμεῖου.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῇ 48 Ἰανουαρίου 1876.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ

Τῇ κυρίᾳ Ε. Γ.

Εἰς Ναύπλιον.

Ἐλάβομεν τὴν δυστέραν ἐπιστολὴν, δι' ἧς μέμφεσθε τὸν «*Ἀσμοδαῖον*», ὅτι λησμονήσας τὴν ἀποστολὴν καὶ τὰς ἀναγνωστρίας του ἀπεβροφίθη ἐλόκληρος μετ' οὐράς καὶ κεράτων ὑπὸ τῆς πολιτικῆς, καὶ οὐδὲ γρῦ εἶπεν οὔτε περὶ θεάτρου, οὔτε περὶ βασιλικοῦ χοροῦ, οὐδὲ κἂν περὶ τοῦ μεγάλου γεγονότος τοῦ ἔτους 1876, τῆς ἀφίξεως τοῦ κύκνου τῶν Βορδιγάλων.

Δίκαια τὰ παράπονα ὑμῶν. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ «*Ἀσμοδαίου*», εἰσήλασαν, ἐδικαίοντο δὴθεν ἐπιδρομὰς ἡμῶν εἰς τὴν πολιτικὴν, οἱ μεγαλόσχημοι καὶ βαρεῖς τοῦ τύπου ὄπλαται, «*Ἐφημερίς τῶν Συζητήσεων*», «*Ἦρα*», «*Αἰὼν*», «*Ἐθνικὸν Πνεῦμα*», «*Παλιγγενεσία*», οὐδὲ τοῦ «*Λαοῦ*» ἐξανουμένου, καὶ πάντες ἐμιλοῦσιν ὡς ἀπὸ τρίποδος περὶ τοῦ πᾶ, βοῶν, γὰ. Πρὸς τοιοῦτους κριτικούς ὄγκους ἐδειλίασεν ὁ «*Ἀσμοδαῖος*» ν' ἀντιμετωπισθῆ, φοβούμενος μὴ πλακωθῆ ὑπ' αὐτῶν ὡς κυνάριον μετ' ἄρκτων χορευόν. Ἀλλὰ ἀφοῦ τὸ θέλετε, γεννηθῆτω τὸ θέλημα ὑμῶν.

Περὶ τοῦ βασιλικοῦ χοροῦ οὐδὲν τολμῶ νὰ εἶπω, διότι τὰ ἐν αὐτῷ χορευτικὰ μετεβλήθησαν εἰς καθαρῶς πολιτικὰ ζητήματα, καὶ ὑμεῖς δὲν ἀγαπᾶτε τὴν πολιτικὴν. Ἄλλως ἵνα ἐν γνώσει ὁμιλήσω περὶ τετραχόρων καὶ vis-à-vis, εἰς ἣν ἀνεβιβάσθησαν ταῦτα περιωπῆν, δὲν ἔχω πρόχειρον οὔτε ἐγχειρίδιον συνταγματικῆς ἐρῆσεως οὔτε τὸ πόνημα τοῦ Πορφυρογεννήτου «*Administratio imperii*».

Τὰ τῆς συναυλίας τοῦ Ὁδείου ἀπηργαίωθον ἤδη·

ὑποθέτων ὅμως ὅτι ἔχετε ἀνελλιπεῖς καὶ ὠραίους ὀδόντας παραθέτω ὑμῖν τὰ ζητηθέντα παξιμάδια.

Τὸ Ὁδεῖον κατὰ τοῦτο ὑπερέχει τὸ θέατρον καὶ τὰς βασιλικὰς αἰθούσας, ὅτι ὁ ἀρχιτέκτων φαίνεται κανονίσας τὰς διαστάσεις αὐτοῦ, ἀφοῦ ἔλαβεν ὡς ῥάπτῃς τὸ μέτρον τῆς παρ' ἡμῖν ἐκλεκτῆς κοινωνίας. Ἐκατὸν πενήτηκοντα περίπου εἰσὶν αἱ ἐν αὐτῷ θέσεις, τὸ δὲ ἀγγελθὲν ἄσμα τῆς βορδιγαλείου ἀηδόνος, πληρώσασα αὐτὰς πάσας, μετέβαλε τὴν αἶθουσαν ἐκείνην εἰς ἀληθῆ κοινωνικὸν ἀνθῶνα.

Περὶ τῆς ἀξίας τοῦ τεχνίτου, ὑπῆρχον παρ' ἡμῖν δισταγμαὶ τινες, γεννηθέντες ἐκ τούτου, ὅτι τὸ εὐτύχημα τῆς ἀφίξεως αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας καὶ τὴν παγκόσμιον φήμην του πρώτη διεσάλπισεν ἡ «*Ἐφημερίς*». Πάντες δὲ ἐνθυμοῦντο ὅτι αὕτη ἔχει τὴν εἰδικότητα ν' ἀνακαλύπτῃ ἕνα καθ' ἑκάστην μέγαν ἄνδρα, ἀγγέλλουσα ὅτε μὲν ὅτι ἀνέτειλεν ἐν Ἐυρώπῃ ἕξοχός τις Ἑλλῶν ἀνδριαντοποιός, οὗ τὰ ἀριστουργήματα ἐθάμβωσαν τοὺς τεχνοκράτας τῆς Ἑσπερίας· ὅτε δὲ ὅτι ἀπέβη εἰς τὰ ἑλληνικὰ παράλια διάσημος φιλέλληνας συγγραφεὺς, ἡ ἠσπίασθη τὴν ἐρθοδοξίαν μοναδικὸς γλωσσολόγος, οὗς πάντας ἐγνωρίσαμεν ἐκ τοῦ πλησίον. Ἀλλ' ὁ ἐκ τῶν προηγουμένων δικαιολογημένος οὗτος δισταγμαὶς τοῦ κοινῆς, ἀπέβη εὖνους τῷ κ. Σαρίκ. Ὡς σπανίως συμβαίνει νὰ εὕρισκῃ τις ἐκ πρώτης ὕψεως ἀνταξίαν τῆς φήμης τῆς γυναίκα, ἧς τὸ κάλλος κατὰ κέρρον ὑμνήθη, οὕτω κατ' ἀντίστροφον λόγον τὸ κοινὸν τοῦ Ὁδείου κατελήφθη ὑπὸ χαρμοσύνου ἐκπλήξεως, εὑρεθῆν ἀπροσδοκῆτως ἀπέναντι ἀληθοῦς τεχνίτου, ἀντὶ ἐκτάκτου τιμῆς ἀνδρὸς ἐξ ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ φίλη «*Ἐφημερίς*» ὑπῆρξε μέχρι τοῦδε ὁ Κολόμβος.

Ἀλλὰ πρὶν εὐτυχήσωμεν ν' ἀκροασθῶμεν τὸ γλυκὸν κλάδημα τοῦ Γερωνδίνου, εἰς πολλὰς ὑπεβλήθησαν τὰ ὄτα ἡμῶν δοκιμασίας. Τὰ αὐτὰ ἀποδιδόντες καὶ ἡμεῖς εἰς

τὴν ἀναγκάζουσαν νὰ γράψωμεν τὰς γραμμὰς ταύτας, θέλομεν ἐξαντλήσει κατὰ σειράν τὸ πρόγραμμα τῆς ἐσπερίδος.

Ἀδύτη ἤρξατο δι' ὀργανικῆς συναυλίας ἐκ τοῦ «Ναυοχοδογόσορος», περὶ ἧς οὐδὲν ἄλλο ἔχομεν νὰ εἰπωμεν εἰμὴ τὴν κλασικὴν φράσιν τῶν συναδέλφων ἡμῶν περὶ τῶν ἐπικηδείων λόγων, ὅτι δηλ. «ὕπηρεε σύντομος μὲν, ἀλλὰ λίαν κατάλιλος».

Ἡ κυρία Ἀλίκη Λούτχερ ἔψαλεν ἔπειτα ᾠδα ἐκ τοῦ Ἑρνάνη μετὰ φωνῆς τοσοῦτον δροσερῆς καὶ τοιαύτης παραγετώδους ψυχρότητος, ὥστε πολλοὶ τῶν ἀκροατῶν ἐσταύρωσαν τὰ ἐπισημὰ αὐτῶν, ὡς εἰ διήρχετο διὰ τῆς αἰθούσης βεῦμα ψυχροῦ ἀέρος.

Τὸ ᾠσμα τῆς κυρίας Λούτχερ διεδέχθη θούριον ἐμβατήριον, συντεθὲν καὶ ἐκτελεσθὲν ὑπὸ τοῦ ἀξιοτίμου κυρίου Stanca-Piano, ἑλληνιστὶ κουραστοῦ κυμβάλων, ὅστις ἀνεδείχθη ἄξιος τοῦ ὀνόματός του ὡς τεχνίτης· περὶ δὲ τῆς ἀξίας του ὡς maestro οὐδὲν λέγομεν, διότι τὸ ὄνομά του κατέταξεν ὁ ἴδιος, ἐν τῷ προγράμματι, μεταξὺ τῶν τοῦ Βέρδη καὶ τοῦ Γουνά.

Τὰ θαύματα δὲν ἀγαπῶμεν, φρονούντες μετὰ τοῦ Τυλοῦ, ὅτι σκοπὸς τῆς μουσικῆς εἶναι ἡ τέρψις καὶ οὐχὶ ἡ ἐκπληξίς τοῦ ἀκροατοῦ. Ἐν τούτοις παρετίθη ἡμῖν καὶ θαῦμα, δωδεκαετίας δηλ. παιδικῆς, παλαιάσα ἐπὶ μίαν καὶ ἐπέκεινα ὥραν κατὰ πασῶν τῶν δυσχερειῶν τῆς κομβολιστικῆς δακτυλογίας καὶ καταβαλοῦσα αὐτὰς ἐπιπόνως τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης ὡς ἄξιος ἀθλητής. Τὸ κλειδοκύμβαλον ἐστέναζεν ὑπὸ τοὺς εὐκινήτους αὐτῆς δακτύλους ὡς δαμαζόμενον θηρίον. Εἰς τὴν φιλόπονον ταύτην κόρην εὐχόμεθα ἐξ ὅλης καρδίας ἀφθόνοους μουσικῆς δάφνας, τοσοῦτω μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ ὄψις τῆς νέας τεχνίτιδος προοικονίζει αὐτὰς ὅλως ἀγνάς καὶ μυρσίνης ἀμιγείς.

Ὅτε τέλος πάντων ἤγγικεν ἡ ὥρα τῆς ἐμφάνσεως τοῦ ἥρωος τῆς ἐσπερίδος, τοιαύτη ἐπεκράτησε κατὰ τὴν αἰθουσαν ἀκίνησις καὶ σιγή, ὥστε ἀνεμνήσθημεν τοὺς ὠραίους στίχους τοῦ εὐρυστέρνου ἡμῶν ποιητοῦ

Ἐπέσανε τὰ Γιάννινα
Βαθειὰ νὰ κοιμηθῶνε. . .
Ψυχὴ δὲν ἀνασαίνει κτλ.

Ὁ Ὅμηρος περιέγραψε τὴν μορφήν τῆς Ἑλένης ἐκ τῆς ἐντυπώσεως, ἣν ἡ θεὰ αὐτῆς ἐπροξένησεν εἰς τοὺς πρεσβύτας τῆς Τρωάδος. Ἀκολουθοῦντες τὸ αὐτὸ σύστημα λέγομεν ὅτι εἰς τὸν ἀξιοτίμον κ. συντάκτην τοῦ «Λαοῦ» τοιαύτην ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν τοῦ κ. Σορίας ἡ ὄψις, ὥστε συμβουλεύει τὴν ταχυσίαν ἀπέλασίν του ἐξ Ἀθηνῶν, φοβούμενος μὴ ἀναγκασθῶμεν, ὡς οἱ πρόγονοι ἡμῶν εἰς τοῦ Σκαμάνδρου οὕτω καὶ ἡμεῖς νὰ πλεύσωμεν εἰς τοῦ Γαρούνα τὰς ῥοὰς πρὸς ἱκανοποίησιν νέων Μενελάων. Ἄλλ' ἡ ἀνησυχία αὕτη τοῦ συναδέλφου φαίνεται ἡμῖν ὑπερβολικὴ· τὴν δὲ καθησύχασιν αὐτοῦ ἀπὸ παντὸς τοιοῦτου κινδύνου, εἴμεθα πρόθυμοι ν' ἀναλάβωμεν ἀντὶ μετριωτῶν ἀσφαλιστρῶν.

Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι, λέγουσι, πάσης ἄλλης

πλουσιωτέρα· ἐν τούτοις πάντα αὐτῆς τὰ ἐπίθετα ἔξιντλήθησαν ἤδη ὑπὸ τῆς δημοσιογραφίας, εἰς ἀνύμνησιν τῆς φωνῆς τοῦ κ. Σορίας. Ἀποστρεφόμενοι τὴν ταυτολογίαν, ὅσον οἱ Ἑβραῖοι τοὺς χοίρους καὶ ὁ κ. Σ. Τζιβανόπουλος τὴν γραμματικὴν, ἠθέλωμεν εὐρεθῆ εἰς μεγίστην ἀμηχανίαν, ἂν παρ' Αἰσχύλῳ δὲν ἀνευρίσκομεν πρὸς τοῦτο ἔκφρασιν τινα, τὴν μόνον ἴσως διαφυγοῦσαν τῶν ἡμετέρων συναδέλφων τὴν λεξιθηρίαν. Εἶναι δὲ αὕτη ἡ ἀκόλουθος «ἤχος ὄρατός». (1)

Ἐνῶ τὸ «Santissima Vergine» ἐμελεπεν ὁ τεχνίτης, καὶ ἡμεῖς καὶ πλείστοι μεθ' ἡμῶν, ὑποπεσόντες εἰς οἴαν καὶ αἱ Θεβαῖται παρθένου παραίσθησιν, ἐνομίσαμεν ὅτι τὴν φωνὴν αὐτοῦ βλέπομεν ἐν σχήματι φωτεινοῦ μετεώρου ἐκ τοῦ στόματος ἐκπορευομένην. Ἡ λάμψις αὕτη, ἀντανάκλασθίσα ὑπὸ τοῦ ἀντικρῦ τοίχου, ἐσχημάτισεν ἐκεῖ κύκλον ὡς τὸν τῆς μαγικῆς λυχνίας, καὶ ἐν τῷ κύκλῳ τούτῳ ἐβλέπομεν εἰκονιζόμενα καὶ κινούμενα ὅσα διηγείτο ἡμῖν τοῦ ἀοιδοῦ τὸ ᾠσμα: μοναζούσας παρθένους εὐχομένας ὑπὸ τοὺς θόλους μεσαιωνικοῦ κοινοβίου· σκιὰς κολαζομένων ἀνατινύσας ἐκ τῶν φλογῶν τοῦ καθαρτηρίου ἱκέτιδας χεῖρας πρὸς τὴν Παναγίαν, καὶ τέλος Μαρίαν Μαγδαληνὴν λυσίκομον ὑπὸ τὸ δένδρον τῆς ἐρήμου καὶ τόσον ὠραίαν, ὥστε ἐνώπιόν της ὠχρίασε καὶ αὐτὴ ἄλλης τινὸς ἐκεῖ παρούσης Μαρίας ἡ ζῶσα καλλονή.

Ὅτε πάλιν, κατ' ἄλλην ἐσπέραν, ἔψαλλε τὴν *Μασσαλιώτιδα* ὁ Σορίας, εἶδομεν ἐν τῷ κύκλῳ τούτῳ ἀστράπτουσαν τὴν κοπίδα τῆς λαιμητόμου, πύλους ἐρυθροῦς, καταπίπτοντας θρόνους, φυγάδας τυράντους, καπνίζούσας θαλαμηγούς καὶ τὸν ἀξιοτίμον κ. Κοιδᾶν κηρύττοντα τὴν δημοκρατίαν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῶν ἀνακτόρων. Ἄν ἀπόλυτος μονάρχης ἦτο ὁ «Ἀσμοδαῖος», πρῶτον αὐτοῦ ἔργον ἤθελεν εἶναι ἡ διαταγὴ νὰ τουφεκισθῇ ἀθῶραι τοιοῦτος Τυρταῖος. Ἐκαστος αὐτοῦ φθόγγος ἀξίζει τίσασα τοῦλάχιστον φλογερὰ ἄρθρα ἐξ ἐκείνων ἅτινα διὰ τὰς χορδικὰς αὐτῆς παραλείψεις τοξεύει ὁ «Αἰὼν» κατὰ τῆς βασιλείας.

Μὴ ἀγαπῶντες ὅμως τὰς ὑπερβολὰς καὶ οὔτε τὰ βάρθρα οὔτε τοὺς τοίχους ἰδόντες κινούμενους τοῦ Ὁδείου, δὲν δυνάμεθα νὰ συμμερισθῶμεν τὴν γνώμην τῆς «Ἐφημ. τῶν Συζητήσεων», καθ' ἣν ὁ κ. Σορίας ἐπραγματοποίησε τὸν ἀρχαῖον μῦθον τοῦ κινουῦντος τοῦ *Μίθου* Ὁρφέως, ἐκτὸς μόνον ἂν ἡ συνάδελφος ἐννοεῖ λίθους τοὺς μέχρι δακρῶν καὶ θραύσεως τεσσάρων ριπιδίων συγκινηθέντας ἀκροατάς. Ὅπως δὴποτε, πιστεύομεν ὅτι ἄνευ μυθολογίας καὶ ἐξυβρίσεως τοῦ εὐγενοῦς κοινῶν καὶ τῆς γενναίας φρουρᾶς ἠδύνατο νὰ πλέξῃ στέφανον ἄξιον τοῦ τεχνίτου, ἀρκουμένη νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ κ. Σορίας εἶναι ὁ Δελιγεώργης τῆς μουσικῆς, ἀπαραλλάκτως ὅπως ὁ ἀξιοτίμος βουλευτὴς Μεσολογγίου εἶναι τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθματος ὁ Σορίας.

Οἶον ἐν τῷ Ὁδεῖῳ, τοιοῦτο μετὰ τρεῖς ἡμέρας παρετέθη εἰς τὰ ὄρα ἡμῶν καὶ ἐν τῷ θεάτρῳ συμπόσιον ἢ

(1) Ἦχον δίδορκα Αἰσχ. Ἐπτά ἐπὶ Θέβας.

Βορδιγάλειος κύκνος.

δὲ ἡδονὴ τῶν ἀκροατῶν ἐδιπλασιάζετο ἐκεῖ ἐκ τῆς ιδέας ὅτι, κατὰ ἔντασις χριστιανικὴν μετουσίωσιν, ἕκαστος τοῦ ἀοιδοῦ λαρυγγισμὸς μετεβάλλετο εἰς ἄρτον διὰ τοὺς πεινῶντας. Τῆς περιγραφῆς τῶν ἐντυπώσεων ἡμῶν κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐλείπειν παραιτούμεθα, φοβούμενοι μὴ κατατάξωσι καὶ ἡμᾶς οἱ εἰδήμονες ζωολογίας ἀναγκῶσται εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀναμασσόντων. Τοῦτο μόνον ἀρκοῦμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἀπηλάσσαμεν ἕσα ἠλπίζομεν καὶ ἀπηλλάχθημεν ἀφ' ἕσα ἐφοδούμεθα. Ἡ τιμὴ τοῦ εἰσιτηρίου εἶχεν ὀρισθῆ εἰς δέκα φράγκα ὡς ἐκ τούτου, καίτοι ὡς σῦκα τῆς Σμύρνης ἦσαν οἱ ἀκροαταὶ ἐστοιθασμένοι, οὐδεμίαν ἐπιτερεύειν εἰς τὴν ἀτμοσφαιρᾶν ὀσμὴ πολυανδρίας, πολιτικῆς αἰθούσης, ἐντίμου ἐργασίας ἢ εὐγενοῦς νεολαίας ἄλλ' ἀπεναντίας συμμιγῆς τι καὶ ἡδύπουν ἄρωμα ἴου καὶ γυναικείας γυναικείας ἐθώπευε τοὺς βῶθωνα, ἐνῶ ἠγάλλοντο οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἐνετρύφον τὰ ὦτα.

Τὸ ἄρωμα τῶν θριαμβευόντων ἠκολούθει, κατ' ἐπικρατήσαν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔθιμον, μίσθιος ἄνθρωπος, ἔργον ἔχων νὰ ὑβρίζῃ τὸν ὑπὸ πάντων ὑμνούμενον ἥρωα τῆς ἡμέρας. Τὸ ἔργον τοῦτο ἀνέλαβεν ἀμισθὶ ἀπέναντι τοῦ κ. Σορία ὁ νέος συντάκτης τοῦ «*Λαοῦ*». Ζητήσαντες νὰ μάθωμεν τὸ αἷτιον τῆς τσαύτης καταφοράς τοῦ κυρίου τούτου κατὰ ζῆνον, τοῦ ἐποίου τὸ μόνον γνωστὸν ἡμῖν ἐγκλημα εἶναι ὅτι ἔψαλεν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, ἐπιληφορήθημεν ὅτι ὁ συνάδελφος ἡμῶν εἶναι πατὴρ πέντε τέκνων, ἀνηκόντων εἰς τὸ ὠραῖον φθ.λογ., ἅτινα ὠρέχθησαν κάκεινα δεκαφράγκων εἰσιτηρίων. Ἐντεῦθεν προήλθε διατάραξις τῆς οἰκογενειακῆς εἰρήνης του καὶ ἡ καταφορά αὐτοῦ κατὰ τοῦ εἰσαγγόντος παρ' ἡμῖν ἀπαιτήσεις εἰς παραλόγους δαπάνας.

Ἴνα οὐδὲν ἐκ τῶν σοριακῶν λησμονήσω, σπεύδω νὰ προσθέσω ὅτι εἰς τὸ στήθος τοῦ κ. Σορία πρόκειται ν' ἀναρτηθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Σωτῆρος· τοῦτο θέλει εἶναι μεγάλη τιμὴ διὰ τὸν σταυρόν.

Ἰμέτερος
«*ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ*».

KIBΩΤΙΟΝ

ΠΥΡΑΪΚΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΡΙΣΜΟΙ

Ἰατρικὴ ἐστὶν εἰδικὴ ζωολογία.

Μαθηματικὴ γεωγραφία ἐστὶ σύνοψις ἀστρονομικῶν ἰδεῶν.

Ψυχολογία ἐστὶ σύνοψις φυσιολογικῶν ἰδεῶν.

Ἡ βροχὴ καὶ αἱ λοιπαὶ ἀτμοσφαιρικαὶ μεταβολαὶ ἐπεφέρουσιν ἀτομικὴν βλάβην.

Οἱ καρποὶ τῶν φυτῶν εὐκολόνουσι τὴν ἀπόλαυσιν τῆς τροφῆς.

Αἱ περὶ τὸν οὐρανὸν ἐπιστῆμαι καλοῦνται ἀστρονομία, αὕτη δὲ εἶναι λίαν εὐρύχωρος.

Τὰ μέσα τοῦ ἐπαναφέρειν τὴν υἰεῖαν ἀποτελοῦσι τὴν ἱατρολογία.

Διὰ τῆς σπουδῆς τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ὁ ἄνθρωπος ἀναπτύσσει τὸ λογικόν του, τελειοποιεῖ τὰ κοινωνικὰ ἔργα, διευκολύνει τὰς ἀνάγκας του καὶ ζῆ βίον ἐξέχοντα τῶν ἀλόγων ζώων.

Διὰ τῆς σπουδῆς τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἕκαστος καταλαμβάνει ὅτι δὲν ὑπάρχουσι φαντάσματα, νηρηδὲς καὶ ἄλλα ὅμοια κακοποιὰ γεννήματα πεπλανημένης φαντασίας νοός.

(Ἐκ τοῦ προλόγου τῆς *Φυσικῆς*.)

Ξ . . .

Κέρκυρα τῆ 30 Δεκεμβρίου 1873.

Εἰς Συνανακτροφὴν τινα ἤκουσα μίαν ὀμιλίαν ἦτις μοῦ ἐφάνη διὰ τὸ πρωτότυπὸν τῆς ἀξία νὰ γραφῇ εἰς τὰ ἀνεμομαζώματά σας.

«*Νέος* τις στελλόμενος παρὰ τῆς μητρὸς του δις τῆς ἡμέρας νὰ ζητήσῃ πληροφορίας, περὶ τῆς υἰεῖας πασχούσης φίλης τῆς, βαρυνόμενος δὲ δις τῆς ἡμέρας νὰ πηγαίνη διὰ τὴν ἰδίαν ὑπόθεσιν, παρεκάλει τὴν θεραπαινίδα (ἀφροῦ τοῦ ἔδωκε τὴν πρωτὴν πληροφορίαν, ὅτι ἡ Κυρία τῆς εἶναι καλλίτερα,) νὰ τοῦ δώσῃ καὶ τὴν ἐσπερινὴν συνάμα πληροφορίαν πῶς θὰ ᾔῃαι!

E. Z. K.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Κατ' ἐπίμονον ἀπαιτήσιν πολλῶν συνδρομητῶν, ἐπιθυμούντων νὰ ἔχωσιν ὀλόκληρον ἀπ' ἀρχῆς συλλογὴν τῆς ἡμετέρας ἐφημερίδος, ἐσχηματίσθησαν, διὰ τῆς μετατυπώσεως τῶν ἐξαντληθέντων φύλλων ὀλίγα τινὰ πλήρη σῶματα τοῦ «*Ἀσμοδαίου*», ἅτινα δεθέντα εἰς τῶμον ἐξ εἰκοσιῶς τυπογραφικῶν φύλλων πωλοῦνται ἐν τῇ γραφεῖῳ ἡμῶν ἀντὶ Δρ. 1½ ἕκαστον, ὡς καὶ χωριστὰ φύλλα διὰ συμπλήρωσιν συλλογῆς πρὸς λεπτ. 25 ἕκαστον.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἰπεύθυνος Συντάκτης ΚΟΣΜΑΣ ΦΛΑΜΙΑΤΟΣ.

ΤΥΠΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΣΑΡΤΗΣΙΑΣ.